

GREJS BAROUZ

Gospodica Predirna

ZABAVNA BIBLIOTEKA
KNJIGA BR. 110
GOSPOĐICA PREDIVNA

Naslov originala
GRACE BURROWES
MISS DELIGHTFUL
MISCHIEF IN MAYFAIR, BOOK TWO

Copyright © 2021 by Grace Burrowes
Grace Burrowes Publishing. All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2022.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2022.
Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ
Urednik MAJA KESER
Prevod VLADAN MIRKOVIĆ
Lektura MARINA BAGI
Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER
Štampa MARGO-ART, BEOGRAD
Tiraž 1.500
ISBN 978-86-7928-449-5
www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.

NESTAŠLUK U MEJFERU – KNJIGA DRUGA

*Gospodica
Predivna*

ALASTER I DORKAS

GREJS BAROUZ

Mladinska knjiga
BEOGRAD

*Za one koji su
javno progovorili*

PRVO POGLAVLJE

„Pa, to je beba.” Alaster Makej se povukao korak unazad kako ga žena sa detetom u rukama ne bi srušila dok je preko praga prelazila u njegovo predvorje.

„Zaista, majore Makeju. Kako ste samo mudri.”

„Bivši major.” Alaster je zatvorio vrata budući da je dan bio prohladan, a poznato je da su bebe krhkog zdravlja. I zato što mu nije bilo potrebno da radoznali susedi posvedoče upravo nastaloj situaciji. „A ko ste Vi?”

Uputio je svoj prepoznatljiv namrgođen pogled komandujućeg oficira u pravcu ove žene, dopuštajući da njegov oštar naglasak dodatno produbi već doslednu oštrinu tog pogleda. To malo dete u njenom naručju takoreći nije ni pogledao.

„Gospođica Dorkas Delansi.” Naklonila mu se, sve zajedno s bebom. „Čini se da je ovaj dobri momak Vaš sin, pa ću ga ostaviti sa Vama...”

„On nije moj sin.” Alaster je u to bio nedvosmisleno siguran.

Svoje ozbiljne sivo-zelene oči odvrtila je od Alastera u pravcu bebe, a zatim ga je ponovo odmerila. „Možda nije Vaš zakonit sin, ali postoji određeno...”

„To dete nije moj sin, a mi se nikada nismo upoznali, gospođice Delansi.” Alaster bi se prisetio upoznavanja sa takvom ženom. Doimala se primereno, poput nedeljnog ogrtača, i

verovatno je bila u stanju da drži čitave propovedi o posrnuću čovečanstva.

Nije bila klasična lepotica, počevši od očiju koje nisu bile ni boje škrljca, a ni smaragda, pa sve do kose koja je naginjala ka kestenjastoj iako se zaustavila tek na nijansi tamnosmeđe. Njene crte lica bile su prefinjene, premda se svaka emocija na tom licu nalazila pod kontrolom žustre uzdržanosti.

Nju bi bilo teško šokirati, a još i teže impresionirati.

Baš kao i Alastera, s tim da njoj to nije bilo poznato.

„Sećate li se svojih aktivnosti od pre više od godinu dana?“, upita ga ona. „Tom detetu je dobrih šest meseci ili tu negde. Počinju da mu rastu zubi i sve to se odvija baš kako treba. Gazdarica ga je čula kako urla i uvidela da njegova mama nije s njim. To mu je baš teško palo.“

Alastera je obuzela hladnoća, ista ona hladnoća koja ga je spopadala i u borbi. Telo bi mu funkcionisalo s pojačanom efikasnošću, um bi mu koraćao putanjama strategije i intuicije, a srce bi mu se pretvaralo u granit.

S tim da ovde nije bilo nikakve bitke. Niti ikakvog neprijatelja. Samo ova skromno obučena žena sa svojim salonskim engleskim ozbiljnim pogledom, zajedno sa tim.... Zamotuljkom sazdanim od nevolja.

„Žao mi je što je tog dečaka zadesila nevolja, ali on nije moj sin.“

„On je, svejedno, Vaša odgovornost.“ Izgovorila je tu reč *odgovornost* kao da razvija iskonski barjak pravedne predvidljivosti. „Melani Ferčajld Vas je imenovala za njegovog staratelja. Budući da ona više nije među živima, a njen testament je posve jasan, to Vas čini...“

„*Molim?*“ Alasteru se zbog hladnoće nikad ranije nije zavrtilo u glavi. „Pa, video sam je još prošle nedelje. Bila je odličnog zdravlja.“ Bila je tiha kad ju je Alaster poslednji put posetio, moguće da je bila umorna. I samo to. „Nemoguće da je mrtva.“

„Žao mi je“, reče gospođica Delansi. „Bila Vam je draga?“

„Naravno da mi je bila draga.“ Kakva je bio budala, Alasteru su svi bili dragi. „Uprkos lošim izgledima, stigla je tako daleko. Imala je rođaku ili tetku koje su joj pomagale, premda

je ostatak njene porodice bio bezvredna gomila pobožnih licemera. Obožavala je tu bebu, ne prestajući ni na trenutak da priča o njoj.”

Kako je samo pametan bio taj momak, kako veseo, i kako baš ume da spava. Melani je upriličila čitavu rapsodiju o jednom malom detetu i predvidela veliku budućnost za njega, uprkos skandaloznim životnim prilikama njegove majke.

„Izvinjavam se što Vam donosim loše vesti, majore, ali ćete sada dobiti malenog Džona da Vas uteši.”

„Ne, neću.”

Beba je nešto promrmljala u vidu radosnog zvuka, praćenog majušnom pesnicom koja je mlatarala u pravcu ne naročito dopadljivog nosa gospođice Delansi.

„Možemo li da nastavimo ovaj razgovor na nekom toplijem mestu, majore Makeju?”

„Biće dovoljno i samo Makej.” Pravila lepog ponašanja nalagala su da Alaster preuzme teret iz ruku ove dame, ali on to nije mogao. „Ovuda.”

Predvodio ju je kroz gradsku kuću koja je bila više poput natkrivenog logora nego nalik nečijem prebivalištu. London nije bio njegov dom, bogu hvala na tome, ali je u njemu boravio tokom hladnog vremena i u njemu je imao dalju rodbinu. U ovom gradu nije imao ni braće ni sestara, a svakako ne sina.

„Moja radna soba”, reče Alaster, nevoljno otvarajući vrata. „Moj salon za goste nije ugrijan.” Ništa manje važna bila je i činjenica da su prozori gostinskog salona bili vidljivi sa ulice, a draperije na tim prozorima bile su privezane u stranu, kako bi Alasterov društveni život svakom prolazniku bio što uočljiviji.

Srećom, nije imao nikakav društveni život.

Sudeći po ogrtaču ove žene izrađenom od merino vune i sa njim uparenim plavim rukavicama i sedefastoj dugmadi, bila je jedna od onih žena koje su nestajale u svom pohodu od prijateljice do prijateljice i tako doznavale najnovije tračeve. Svakako bi očekivala da bude poslužena čajem. Gde li su se u tu svrhu denuli njeni pratilac, sluškinja i lakeji?

„Došli ste u pola dana”, nastavi Alaster, „pa sam Vam lično otvorio ulazna vrata, a u kuhinji nemam posluge”.

„Biće Vam potrebna dojilja”, reče gospođica Delansi, zauzimajući mesto nasred Alasterove omiljene sofe za dremanje. „Naložiću gospođi Sidmaut da Vam pošalje bebinu odeću i sve ostalo, a to bi trebalo da Vam pomogne makar za neko vreme. Jede pomalo žitarica, ali još uvek nije odviknut od dojenja.”

Alaster je ostao da stoji, koračajući duž tepiha. „Gospođice Delansi, nije me briga koje društvo za ugnjetavanje prosjaka zastupate, ali moram da primetim da ste lošijeg sluha. Ne mogu da preuzmem tu bebu. Ja sam neoženjen čovek. Nemam nikakvo osoblje koje bi brinulo o detetu, a ni želju da o njemu brinem.”

To nije bilo sasvim tačno. Da je mogao, Alaster bi ih sve spasio, baš kao i njihove majke, ali naprosto nije bio *способан* da se stara o detetu.

„Da li je neko video Melaninu oporuku?” Nije mogao da podnese pomisao da ona leži u sirotinjskom grobu, bez ikoga da je oplakuje i bez ikoga da na njemu ostavi cvet.

„Molim Vas, sedite, gospodine Makeju. Doživeli ste šok.”

Zašto su žene poput gospođice Delansi drugima uvek govorile šta treba da rade? „Kako je umrla?”

Gospođica Delansi je nameštala čebe kojim je beba bila umotana. „Bacila se u zagrljaj ocu Temze. Nije sproveden nikakav uviđaj jer njeno telo nije pronađeno. Žena kojoj odgovara Melanin opis sinoć se zaputila na most Strand, a Melanin najbolji šešir i papuče su tokom jutarnje plime isplivali na obalu.”

Pravi naziv za taj novootvoreni most bio je most Vaterlo, što je samo po sebi predstavljalo pravu ironiju znajući da su mnoge žene koje su baš na tom mestu odabrale da skončaju svoj život bile ratne udovice. Alaster se kukom naslonio na izudaran radni sto. Porazgovaraće sa rečnom policijom i doznaće šta imaju da kažu svi oni koji traže dragocenosti po rečnom mulju.

Pre svega, morao je ovu ženu, *i tu bebu*, da izbaci iz svoje kuće. Ma kakav požar, poplava, glad ili mraz da ih zadese, ona će se zasigurno pobrinuti za tog momka.

„Pošaljite dečaka porodici njegove majke”, reče on. „Mogu se pretvarati, kao što to čine najbolje porodice, da je potomak

neke rođake u Škotskoj koja je ostala udovica i koja ima i previše usta da prehrani. Pretvorite ga u simbol uzvišenosti za one hrišćane koji su ga gotovo bacili lavovima.”

Jedna dobrodušna rođaka usedelica se sažalila nad detetom. Melani je nikad nije pominjala po imenu, ali je ta sitnurijska koju su tetka ili rođaka redovno slale bila dovoljna da Melani više ne mora da prodaje svoje usluge. Alaster se pobrinuo za to.

„Budući da ste Vi imenovani kao zakonski staratelj, majore, Melanina porodica neće imati pravo da odgaja dete.”

„Rado ću im dati svoju dozvolu da to učine.”

„Da li ste Vi u stanju da ikada budete iskreno veseli, gospodine Makeju?”

Gospođica Delansi je prislonila dete uz ugao sofe, naslanjajući dodatne jastuke oko njega. Umotana u ćebe, beba teško da je mogla da otpuzi preko sofe, ali je gospođica, svejedno, preduzela mere opreza.

Da li je taj momak uopšte znao da puzi?

„Biću veoma veseo”, započe Alaster, „kad budem razmišljao o ovom dečaku kako odrasta u naručju svojih najbližih i najmilijih. Za njega sam stranac. Nismo ni u kakvom srodstvu. Nemam svoje dece i ne očekujem da ću ikada dečkom biti blagosloven. Odvedite ga, gospođice Delansi, a Vama zajedno s njim poželeću svu sreću”.

Te reči su bolele poput onih kad se ranjeniku saopšti da mora u vojni šator s hirurgom. Golobradi mladić je trebao da bude lišen svog uda, ako ne i života, a Alaster je pored njega mogao samo da zastane i ponudi mu gutljaj iz svoje pljoske, moleći se da taj vojnik preživi dan.

„Melani je Vas odabrala da ga odgajate, gospodine Makeju. Biće najbolje da se pomirite sa čašću koja Vam je ukazana.” Žena je ustala i, premda nije bila naročito visoka, držala se dostojanstveno. Raspetljala je kopče sa svog ogrtača, prebacivši ga preko sofe.

Telo joj je bilo sitno i poželjno, donekle u suprotnosti sa tim nemilosrdno uzdržanim izrazom na licu.

Naći se u svojstvu sasvim običnog stvorenja zrelih godina u društvu koje je podjednako cenilo lepotu, mladost i zlobu, bila je prava nevolja, nešto nalik bojnopolju. Za svoje oružje

je odabrala rezervisano dostojanstvo i moralno posredovanje. Zanimljiva kombinacija.

Osmotrla je uramljeni primerak depeše u kojoj se pominje *značajna odvažnost* majora Alastera Makeja i majora Dilana Pauela. Sa tog mesta pogled joj se premestio na krajolik reke Tvid i Alaster je ubrzo shvatio da mu tom svojom tišinom očitava bukvicu.

„Nisam u srodstvu sa tim detetom, gospođice Delansi, ali pretpostavljam da Vi jeste.”

Nasmejala se, a u predelu usana ukazala joj se slatka, zapanjujuće vragolanska oblina. „Ja sam svakako predstavnica tog plemena pobožnih licemera koji su Melani okrenuli leđa. Ona i ja smo bile rođake. Zajedno smo odrasle i kad je pobjegla sa svojim zgodnim vojnikom, tačno sam znala kakva joj sudbina predstoji. Nekoliko godina nismo bile u kontaktu, a zatim mi je pisala. Bogu sam bila zahvalna na tome.”

„I zašto sada ne uzimate tog dečaka pod svoje?”

Žena je prekrstila ruke. Moguće u znak poštovanja prema smrti svoje rođake, bila je odevena u plavo, u tamnu nijansu plave koja bi se mogla protumačiti kao izraz žalosti ili nešto slično.

„Šta mislite, kakva bi bila dečakova budućnost, uz moga oca koji nastoji da dobije biskupiju i brata mog dede koji već ima jednu takvu? Mislite li da bi Džonu bilo dozvoljeno da obeduje s nama za stolom? Da li bi bio primoran da izgovara molitve za stolom i citira sve ogavne poslovice i pasuse o nezahvalnoj deci, Jezaveljama i Magdalenama? Uveravam Vas u to da bi to bila najmanja nevolja koja bi ga mogla zadesiti, a neka mu je bog u pomoći ako bude sklon tome da jurca po kući, više ili prigovara. U nekoj javnoj školi držali bi ga samo na hlebu i vodi tek toliko da ne poludi, jasno, za njegovo sopstveno dobro.”

„Niko ne hrani bebe samo hlebom i vodom.”

Gospođica Delansi je mirno posmatrala Alastera, a on je osetio grčeve u stomaku.

„Bebe mnogo plaču, gospodine Makeju. Prave nered, balave i odbijaju da spavaju kad je napolju mrak. Bebe nisu u stanju da nam kažu šta ih boli ili plaši. Mogu samo da cvile i

vrište ili da prestanu da jedu. Ako budu imale sreće, one će i odrasti u ljude. Nemojte se zavaravati činjenicom da bih imala ikakvu slobodu da se za Džona mnogo zauzimam u vremenu dok bude sazrevao.”

Gospođica Delansi je odšetala do Alastera, a potpetice čizama su joj lupkale po tepihu. „Ako ne možete da primite ovo dete, onda se pobrinite da bude udomljeno na nekom bezbednom mestu. Ne u nekoj od onih užasnih farmi za bebe, niti u domovima za nahoćad. Preuzmite odgovornost za njega ili ćete dečaku poželeći sudbinu kakva nijedno dete ne bi trebala da zadesi. Melani je to tražila od Vas, a ja to zahtevam.”

Brat Alasterovog dede sa očeve strane bio je metodista starog kova sa juga Engleske. U njegovoj zajednici propovedi nisu bile kraće od tri sata, a molitve su znale potrajati i do pola sata kad je ovaj starac bio u dobroj formi.

Osećaj grčenja u stomaku polako je poprimao razmere prihvatanja onog što je neizbežno. Poraz je bio neizbežan, a povlačenje izvesno.

„Zasad ga možete ostaviti sa mnom”, započe Alaster, „ali, svakako, iskoristite svoje dobrotvorne veze da za njega pronađete pravi dom. Domaćinstvo Vašeg oca možda nije prikladno za vanbračno dete, ali odaje jednog vojnika neženje nisu ništa bolje od toga”.

Na lice joj se vratio osmeh, dobronamernost koja je bila toliko opipljiva i dobrodušna da su mu u misli došli prepuštanje zadovoljstvu i valjanje u toplini.

„Znala sam da je Melani s razlogom imala poverenje u Vas. Vratiću se s dojljom sutra ujutru, ako uspem da je pronađem. Džon do jutra može da izdrži sa toplom, retkom kašom, ali će Vam biti potrebno i nekoliko čistih preobuka.”

Alaster je posmatrao zamotuljak koji je bucmastim pesnicama mlatarao u nekom neodređenom pravcu. „Zašto će mi biti potrebno nekoliko preobuka? Pa, on je samo običan dečak.”

Osmeh gospođice Delansi je ovoga puta poprimio notu nestašluka. „Upotrebite svoj nos, gospodine. Imate sasvim fin nos i sigurna sam da ćete ubrzo izvesti potreban zaključak. Ne morate da me pratite, izaći ću sama. Videćemo se sutra.”

Otresla je svoj ogrtač i sasvim graciozno ga prevukla preko ramena, a zatim je krenula prema vratima. Imala je dobar, čvrst korak, tako svojstven okorelim krstašima.

Te misli su zujale na periferiji Alasterovog uma, dok je stvarnost u vidu prisustva deteta zauzimala samo središte u njegovom mentalnom stanju. Ulazna vrata su se zatvorila, a otkucaji sata na kaminu potpuno su se poklopili sa otkucajima Alasterovog srca, koje je dobovalo.

„Ti i ja, momče”, reče on. „Za sada. Samo za sada.” Njegov žustar ton u glasu očito nije prevario dete, koje ga je posmatralo sa oprežnošću sove. „Ta dama je otišla, a mi ćemo morati da se snađemo sa malim sledovanjima sve dok se ona ne bude vratila. Ja sam Makej.”

Kako je ovaj dečak mogao da progovori ako niko nije razgovarao s njim? Alaster je prišao na pola metra do sofe i sagnuo se da uzme dete.

Upravio se potpuno zatečen neverovatno odvratnim smradom. „Ta žena. Ta žena mi je smestila. Ta đavolja žena mi je *dobro smestila.*”

Beba je mlatarala pesnicama pokušavajući nogom da udari u čebe. Njegovo malo lice se zgrčilo, a Alaster nije imao drugog izbora nego da ga podigne sa sofe.

„Izvešću je pred vojni sud”, promrmlja Alaster, pokušavajući bezbedno da prigrlji dete, ali ne i da to učini previše blizu sebi. „Izbaciću je iz puka. Oduzeću joj čin i pobrinuti se da postane običan redov. Ona će meni da naredi da ribam klozet?”

Nastavio je da trabunja u sličnom duhu, u čemu je maleni dečak, reklo bi se, uživao, sve dok nisu stigli u perionicu. Alaster je stavio bebu u korpu sa presavijenim peškirimima i nožem isekao duži komad s prvog čistog platna koje je pronašao.

„Ako se ne varam, to je *stona salveta.*” Dorkas je zavirila u tkaninu privezanu oko Džonovog malenog struka. Platno je s jedne strane bilo oivičeno belim vezom, premda je improvizovana pelena visila oko Džonovog stomaka.

„Pred sobom vidite ostatke stolnjaka”, reče gospodin Makej. „Retko imam razloga za zabavu, a sila boga ne moli. Dečak je imao dobro varenje.”

Dečak je dostigao fazu ogorčenosti od gladi. „Timens, molim Vas, odvedite gospodara Džona u kuhinju. Nedostajali ste mu.”

Timens je bebu poljubila u teme. „I on je meni nedostajao. Idemo, kucó. Vreme je da doručkuješ.”

Gospodin Makej je posmatrao dojlju kako odlazi, iako njegov izraz na licu nije ništa odavao. Ni olakšanje, ni brigu, a ni zahvalnost zbog rešenog problema. U svom poslednjem pismu Melani se pohvalno izrazila o njemu, ali opet, kad je reč o muškarcima, Melanin sud je bio podložen sumnji.

„Je li to Džonova redovna dojlja?”, upita on.

„Jeste. Njena beba je umrla ubrzo po rođenju. Jadnica je preminula za manje od dve nedelje. Prvih nekoliko meseci Melani je sama brinula o Džonu, ali je tvrdila da njene zalihe mleka nisu odgovarajuće. Prema rečima Melanine gazdarice, Timens je navraćala odmah ujutru i uveče pred spavanje, a Melani je u međuvremenu morala da se snalazi sa mlečnom kašom.

„Biće Vam potrebne prave pelene za Džona”, nastavi Dorkas, sedeći na ivici kvrgave sofe gospodina Makeja. „Pet-šest preobuka dnevno. Biće mu potrebna i kolevka. Pretpostavljam da je spavao u krevetu zajedno sa Melani, a to ne može biti idealno rešenje.”

„Momku biste zamerili potrebu da se privija uz toplinu svoje majke?”

„Naravno da ne, ali dete lako može ispasti iz kreveta na hladan i tvrd pod, gospodine Makeju. Osim toga, i iscrpljenoj majci je potreban san.” Ovo znanje je, naravno, bilo teorijsko, baš kao i najveći deo Dorkasinog znanja o deci.

Gospodin Makej je otišao iza radnog stola, ali nije seo. To je značilo da je sa svog mesta na sofi Dorkas morala da ga osmotri, i to znatno više nego inače. Bila je iznenađena zaključkom da je mogao biti privlačan samo ako bi se potrudio da ispolji i najmanje šarma.

Major ipak nije bio zgodan u pomodnom smislu te reči. Njegova fizionomija je bila tek grubi nacrt propovedi o muškoj lepoti. Tamna kosa je vapila za šišanjem, a bio je dovoljno visok